

Ako predísť syndrómu prepadnutia sa

Tento príbeh poznáš. Ten muž bol veriacim celé desiatky rokov. Zvonku sa javí ako muž kresťanskej vernosti a pevnosti. Celé tie desaťročia mal povest' ako dobrý príklad vo verejných i súkromných Božích veciach. A potom, bez varovania, sa to všetko prepadlo do jamy hriechu. Všetci sa čudujú, ako sa to mohlo stať tak rýchlo. Vo väčšine prípadov sa rýchlo príde na to, že problém nenarástol cez noc.

Pred niekoľkými rokmi mal tento muž pravdepodobne relatívne stály duchovný život, skrze ktoré ho Pán často obnovoval, posilňoval a spôsobil v ňom rast. No s každým plynúcim rokom bol jeho život zaneprázdnenejší a zaneprázdnenejší. Stále viac a viac vnímal svoj duchovný život stíšením skôr ako bremeno – niekedy iba ako obyčajnú povinnosť –, miesto požehnania. A kvôli tomu množstvu biblického učenia, ktoré už počul – spolu s vedomosťami, ktoré získal pri tom, ako sám učil biblické hodiny – si začal myslieť, že sa potrebuje menej modliť a čítať Bibliu, ako tomu bolo, keď bol mladým a nie tak duchovne zrelým. Okrem toho, mal tak veľa zodpovedností od Boha, že Boh by určite rozumel tomu, že bol príliš zaneprázdnený na to, aby sa s ním stretával každý deň.

Jeden malý ústupok viedol k ďalšiemu; jedno prijateľné odôvodnenie viedlo ku ďalšiemu, dokým neprišiel ten zničujúci deň, keď pohár pretiekol a tá duchovná slabosť, ktorá sa vyvinula z príliš mnohých osobných kompromisov už viac nedokázala udržať ani zdanie o kresťanskej pevnosti. A do tejto prepahliny upadla jeho povest', svedectvo, služba a asi aj viac, ako len to.

Ak si silným mladým kresťanom, zapáleným pre veci Božie a nedokážeš si predstaviť, že by si tak raz mohol skončiť: daj si pozor. O pár rokov by toto mohol byť aj tvoj príbeh. Slová Prvého listu Korinským 10:12 sú vhodnou výstrahou: „A tak ten, kto si myslí, že stojí, nech si dáva pozor, aby nepadol.“

Dvadsať štyri rokov som bol v pastoračnej službe. Pätnásť rokov som bol profesorom biblickej spirituality. Na tému spirituality som napísal mnoho kníh a článkov. Hovorím o tejto téme budúcim služobníkom a misionárom, každodenne vyučujem na hodinách teológie a takmer každý víkend som v zboroch a na konferenciách po celej krajine. A aj napriek tomu slobodne priznávam, že práve teraz je udržať si duchovný život pre mňa ťažšie, ako kedykoľvek predtým. Je to kvôli tomu, že teraz som viac zaneprázdnený ako predtým. Mám oveľa viac zodpovedností ako som mal, keď som bol mladý. A všetky potrebujú čas – čas, ktorý musí od niekadiaľ prísť.

Ako sa tlaky života zvyšujú a viac uzávierok sa blíži, tak udržať si čas na duchovný život je čoraz ťažšie. „Kto zistí, či som zanedbal stály modlitebný život? Kto bude vedieť, že iba zriedka prevrátil stránky Písma? Už aj tak poznám Bibliu celkom dobre a veľa z nej počujem v zbere. Boh mi dal tento zaneprázdnený život; určite tomu rozumie.“ A rozpad sa začína.

Je pravdepodobné, že iba málo ľudí si navonok všimne, že skryté časti nášho duchovného života sa začínajú drviť. Presne tak, ako nepostrehnuteľné pohyby vody pod zemou môžu odnášať pôdu preč, dávno predtým, ako si to niekto dokáže všimnúť, tak aj nátlaky života môžu potajme odniesť pevnú zem spod našich osobných duchovných činností dávno predtým, ako dopad ich neprítomnosti bude zjavný aj tým okolo nás. Tie verejnejšie časti života kresťana, ako napríklad zapojenie v zbere a rôzne druhy služby, môžu často pokračovať a zmeniť sa iba nepozorovateľne málo. No iba do tej hroznej chvíle, kým sa všetko nezrúti a pokrytectvo nie je odhalené.

Som presvedčený, že už poznáš mnoho faktorov, ktoré podkopávajú dôveru a intimitu s Kristom. Uvedom si, že je takmer isté, že počet týchto zlodejov, ktorí sa snažia kradnúť tvoj čas s Bohom s plynúcimi rokmi iba porastie. Dúfam, že tento článok ťa upozorní na túto drobnú, približujúcu sa tendenciu, aby ťa tak nakoniec nepremohla.

Nikdy sa nedaj zviest' pokušením toho, že so zvyšujúcou duchovnou zrelosťou, ktorá časom prichádza sa znižuje potreba tvojej duše hodovať na Kristovi skrze Bibliu a modlitbu. To, čo sa Ježiš modlil v Ján 17:17 za svojich nasledovníkov – „Posväť ich v pravde; tvoje slovo je pravda.“ – sa vzťahuje aj na nás a celé naše životy.

Ježiš robil presne to, o čo sa za nás modlil. Kým Ježiš je pre nás nekonečne viac, ako iba príklad, aj napriek tomu je pre nás príkladom posvätného života, života *coram deo* (pred Božou tvárou). Biblia nám hovorí (v Lukášovi 4:16), že Ježiš bol pravidelne prítomný, keď sa Boží ľudia stretávali k počúvaniu Písma a tak isto aj to, že odišiel, aby bol sám a aby sa stretol so svojim Otcom (Matúš 14:23). Ježišovi nasledovníci potrebujú oboje – podporujúcu milosť, ktorá prichádza skrze verejné uctievanie Boha, ale tak isto aj tú, ktorá k nám prichádza vtedy, keď sa s ním stretávame samostatne.

Nechcem minimalizovať úlohu cirkvi v tom, aby v živote veriaceho predchádzala duchovným vrakom. Avšak v tomto článku píšem tým, ktorí budú stále viac a viac pokúšaní si myslieť, že časté stretávanie sa s Bohom spolu s inými ľuďmi môže vynahradiť zriedkavé stretnutia s ním osamote.

V našich životoch sú obdobia, keď návyky nášho duchovného života môžu byť prozreteľne zmenené. No všeobecným pravidlom je, že tí, ktorí sú zmierení s Bohom skrze kríž jeho Syna, potrebujú mať s ním každý deň, až do dňa, keď ho uvidia tvárou v tvár, vedomé, osobné spoločenstvo. A normálnym prostriedkom, ktorým nám toto dáva je osobná duchovná disciplína, ktorú nájdeme v Písme, ktorej vrcholom je prístup k Božiemu slovu a modlitbe.

Nasleduj Pána s neprestávajúcou, celoživotnou, prekážky prekonávajúcou vášňou. Rozhodni sa, že nikdy nedovolíš svojmu každodennému životu, aby ti bránil byť každodenne s Kristom.